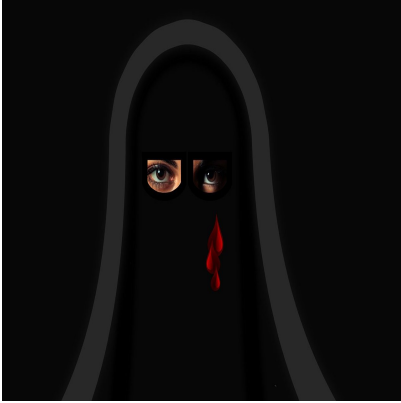

Bruid in Afghanistan 4/4

Beschrijving

Onderstaand is het vierde en laatste deel van een verhaal over het leven van een meisje/vrouw in Afghanistan, opgetekend door een journaliste, die ook wat context aanbracht. Omdat een compleet levensverhaal is, is het te lang voor Ã©Ã©n bericht, dus ik heb het opgeknipt in vier delen.

Adi werd begraven. De buitenlander werd door de Taliban¹ meegenomen toen we een stad bereikten die ik niet bij naam kan noemen. Ik maakte me zorgen om hem, maar ik kon niets doen. Ik hoorde dat de Taliban Afghanistan opnieuw hadden veroverd en de macht hadden gegrepen. De geschiedenis had zich herhaald. We kwamen midden in de zomer van 2021 in Kabul aan, wat betekende dat 24 jaar van mijn leven in gevangenschap waren verstreken. Ik begon te snikken toen we de stad binnenreden. Mijn hart deed pijn toen ik terugdacht aan de dag dat ik uit Kabul werd gehaald, flauw van angst om van mijn familie en geboorteplaats te worden weggerukt. Ik vroeg me af of mijn moeder en vader nog leefden, wat het lot van mijn broers was geweest en of ik ze ooit nog zou kunnen zien?

Mijn man had een hoge positie in het Islamitisch Emiraat² bereikt. Hij reed rond in dure auto's die naar verluidt waren achtergelaten door de hoge functionarissen van de vorige regering, en hij had een groot huis voor ons allemaal gekocht. Ik was misschien terug in Kabul, maar ik mocht het huis nog steeds niet uit. Ik vroeg Miraj om me naar mijn ouders te brengen, maar hij weigerde. Onverschillig voor mijn smeekbeden zei hij dat hij geen idee had waar ze nu waren.

Niet lang na onze aankomst in Kabul trouwde mijn man voor de derde keer. Toen de andere vrouw van mijn man en ik protesteerden, zei hij dat hij als moslim het recht had om vier vrouwen tegelijk te hebben. Zijn derde vrouw was vroedvrouw en woonde niet bij ons. We hebben haar gezicht niet eens gezien. Het verbaasde me niet dat een hoogopgeleide vrouw met mijn man trouwde, een man uit de bergen die tegen onderwijs voor meisjes was. Haar familie maakte zich er ook geen zorgen over dat hij al getrouwd was of lid van de Taliban. Wat voor hen telde, was zijn positie in het Islamitisch Emiraat en de hoeveelheid geld die ze als *shir baha* ontvingen. Met bitterheid herinnerde ik me dat mijn vader me ook had gedwongen om met Miraj te trouwen, juist vanwege deze voordelen.

Nasim woonde nog steeds bij ons. Nadat Afghanistan opnieuw in handen van de Taliban was gevallen, keerde zijn familie, die naar Pakistan was geëmigreerd, terug naar Kabul en vestigde zich bij ons. Nasims vader drong er bij hem op aan om met een van zijn nichten te trouwen, omdat hij bijna 40 was en het al laat werd om te trouwen. Maar Nasim accepteerde het niet en verzoon een excuus, zeggende dat hij pas zou trouwen als hij het geld voor de *shir baha* zelf had verdiend. Toen keek hij me aan met een blik vol betekenis, een betekenis die ik nooit wilde bevatten.

Elke dag probeerde ik een manier te vinden om mijn moeder en broers te zien, totdat het me eindelijk te binnen schoot om Nasim om hulp te vragen. Ik vroeg hem me mee te nemen naar een van mijn familieleden, zodat ik via hen meer over mijn moeder te weten kon komen. Ons vorige huis was een

huurhuis en ik wist dat mijn familie daar in de afgelopen twintig jaar misschien wel was verhuisd.

Nasim nam me mee uit onder het voorwendsel me naar de dokter te brengen. We gingen naar het huis van een familielid waarvan ik me het adres nog herinnerde. Gelukkig woonden ze nog steeds op dezelfde plek. Daar werd me verteld dat mijn vader was omgekomen bij een zelfmoordaanslag onder de vorige regering, en dat mijn moeder en broers in Iran woonden. Ik kreeg het nummer van mijn moeder van hen, zodat ik haar later kon bellen. Het nieuws van de dood van mijn vader maakte me niet erg verdrietig, want hij verdiende het. Hij gooide me in de oven van de Taliban en betaalde ervoor.

Mijn dagen waren nog steeds gevuld met pijn. Mijn geestelijke toestand verslechterde met de dag. De 24 jaar die ik in gevangenschap van Miraj en zijn familie had doorgebracht, hadden me mijn jeugd, mijn dromen en mijn bestaan ¹ontnomen. Het leven was aan me voorbijgegaan en ik had er geen profijt van gehad. Nu, met gebroken hart en lege handen, had ik geen hoop meer.

Mijn man, die naar de opening van een *madrassa* was gegaan, werd gedood bij een bomaanslag van ISIS. Opnieuw werden drie vrouwen weduwe en moesten ze hertrouwen. Ik koos noodgedwongen voor Nasim. Ik had geen andere keus; de Taliban waren er nog steeds.²

Tot zover het verhaal van Marjan dat ik optekende. Nu vrouwen overal ter wereld naast mannen vooruitgang boeken in de politiek, technologie en wetenschap en dagelijks opmerkelijke mijlpalen bereiken, bestaat er een uithoek van de wereld die Afghanistan heet, waar vrouwen achteruitgaan en er voortdurend nieuwe valstrikken worden opgezet om hen te verstrikken en hun rechten te schenden. Vrouwen en hun deelname aan de samenleving zijn pionnen geworden in een spel dat Afghaanse heersers en machthebbers wereldwijd spelen om hun politieke doelen te bereiken.

Marjans bittere leven is een duidelijk voorbeeld van de levens van Afghaanse vrouwen, vooral in afgelegen gebieden waar ze niet als levende en bewuste wezens worden gezien. Deze vrouwen worden dagelijks geconfronteerd met allerlei vormen van geweld, hun recht op onderwijs wordt hen ontnomen en alle wegen naar persoonlijke en sociale groei zijn voor hen afgesloten.

Ik ken Marjan persoonlijk. Ze is een vrouw die verdrinkt in verdriet en tegen haar wil in een leven van angst en afschuw is gedreven. Al haar dromen zijn verbrijzeld en haar leven is als as in de wind verstrooid, zonder dat ze er zelf, uit vrije wil, ook maar een moment van heeft geleefd. Haar prestatie in het leven is die van een gekwetste ziel wiens wonden weer opengaan bij elke vermelding van het geweld dat ze heeft doorstaan. De dagen uit haar verleden en de ontberingen die ze heeft doorstaan, vormen de kern van haar woorden en haar getuigenis. Het is alsof ze dat lemen huis en die woestijnvlakte nooit heeft verlaten en daar begraven ligt, samen met haar jeugd en haar dromen.

Tot zover dit drama³!

¹ De **Taliban** (Pasjtoe: *د ټولټاکنه ځواک*, *Da Afghānistān da Talibān Islāmī Tahrik* ²?? Nederlands: ³?? *Islamitische Taliban-beweging van Afghanistan* ⁴??) is een islamitische beweging in Afghanistan en Pakistan die ontstond in 1994. Daar voerden zij een guerrillaoorlog. In beide landen beheersen de taliban grote bevolkingsgebieden. In Afghanistan hadden de taliban gedurende 1996-2001 het grootste deel van het land in handen, dat ze gewapenderhand hadden veroverd. Ze hebben er toen een emiraat uitgeroepen.

Deze taliban hadden uitvalsbases in het grensgebied met Pakistan, waar ook de opleidingscentra liggen in de vorm van strenge Koranscholen (madrassa's).

² Afghanistan (Nederlandse uitspr.: [É?fÉ?ÉaniÉ?stÉ?n]; Pasjtoe / Dari: Ø§Ù•Ø°Ø§Ù?Ø³ØªØ§Ù?; Pasjtoe: AfĀĀnistĀĀn, IPA: [avÉÉÉ?nisÉ?tÉ?n]; Dari: AfĀĀnestĀĀn, IPA: [avÉÉÉ?nesÉ?tÉ?n]), officieel het **Islamitisch Emiraat Afghanistan** (Dari: Ø§Ù Ø§Ø±Øª Ø§Ø³Ù?Ø§Ù Û? Ø§Ù•Ø°Ø§Ù?Ø³ØªØ§Ù?, *ImĀrat-i IslĀmĀ«-yi AfghĀnistĀĀn*, Pasjtoe: Ø̌ Ø§Ù•Ø°Ø§Ù?Ø³ØªØ§Ù? Ø§Ø³Ù?Ø§Ù Û? Ø§Ù Ø§Ø±Øª, *DÉ? AfĀĀnistĀĀn IslĀmĀ« ImĀrat*), is een land dat zowel tot Centraal-Azië als Zuid-Azië wordt gerekend. Het land heeft een bevolking van ruim 38 miljoen mensen anno 2022, die wonen op een grondgebied van ruim 652.000 km². Het land wordt begrensd door Pakistan in het zuiden en oosten, Iran in het westen, Turkmenistan, Oezbekistan en Tadzjikistan in het noorden en China in het verre noordoosten

Datum aangemaakt
2025/11/09

default watermark